

Sygnatura akt VIII C 1159/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko M. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1159/18

UZASADNIENIE

W dniu 28 lutego 2018 roku powód - (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu – M. G. powództwo o zapłatę kwoty 512,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zażądał zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. w dniu 21 lutego 2008 roku umowy o świadczenie usług komunikacyjnych, która została rozwiązana w dniu 1 kwietnia 2014 roku. Pozwany zgodnie z umową zobowiązany był do wnoszenia comiesięcznych opłat abonamentowych. W związku z zawarciem umowy pozwany otrzymał nadto zestaw sprzętu do odbioru telewizji satelitarnej (antena satelitarna i konwenter lub dekodery). Pozwany zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz pierwotnego wierzyciela co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług oraz naliczeniem pozwanemu kary. Pierwotny wierzyciel obciążył pozwanego opłatą za antenę satelitarną w wysokości 1 zł z datą wymagalności 1 kwietnia 2014 roku, karą umowną w wysokości 300 zł za brak zwrotu sprzętu z datą wymagalności 31 maja 2014 roku oraz notą wystawioną w przypadku braku zwrotu sprzętu z kwotą 89,90 zł i datą wymagalności 19 lutego 2016 roku. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego wynosi 512,65 zł na co składa się: 390,90 zł należności głównej wynikającej z sumy wartości niezapłaconych kwot abonamentu oraz dokumentów księgowych oraz 121,75 zł należności odsetkowych wynikających z sumy odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych opłat abonamentowych lub dokumentów księgowych wyliczone na dzień poprzedzający wniesienie pozwu.

W dniu 20 czerwca 2017 roku powód nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., która to spółka połączyła się z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h.

(pozew k. 2-5)

Postanowieniem z dnia 21 marca 2018 roku Referendarz Sądowy w Sądzie rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

(postanowienie k. 5 V)

Po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe z dn. 16.04.2018r. wraz z załącznikami k. 8-10 v)

W dniu 25 kwietnia 2018 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 4019/18), który pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, podnosząc zarzut bezzasadności powództwa i wnosząc o jego oddalenie nadto podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 28, sprzeciw k. 31-33)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda cofnął pozew w zakresie kwoty 393,22 zł (301,00 zł tytułem należności głównej i 92,22 zł tytułem należności ubocznej) w pozostałym zakresie podtrzymał powództwo. W piśmie powód nie wskazał jaką wierzytelność obejmuje przedmiotowe oświadczenie, to jest czy należność za antenę satelitarną, karę umowną za brak zwrotu sprzętu, czy też notę za sprzęt.

(odpowiedź na sprzeciw k. 37)

Postanowieniem z dnia 19 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy umorzył częściowo postępowanie w sprawie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 393,22 zł.

(postanowienie k. 39)

Na rozprawie w dniu 26 września 2018 roku nikt się nie stawił, pełnomocnik powoda i pozwany o terminie zawiadomieni prawidłowo.

(protokół rozprawy k. 43)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. G. w dniu 21 lutego 2008 roku zawarł z pierwotnym wierzycielem – (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o abonament obejmującą pakiet usług (...) polegającego na dostarczaniu programów telewizyjnych. Stosownie do postanowień, ta miała obowiązywać przez okres minimalny 13 miesięcy. Do akt nie załączono Regulaminu obowiązującego w dacie zawarcia umowy jak również Cennika.

Zgodnie z (...) sp. z o. o., który obowiązywał od 1 kwietnia 2011 roku, w razie rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia w inny sposób umowy, abonent zobowiązany był do niezwłocznego zwrotu sprzętu (...) udostępnionych: dekodera, karty dekodującej z zastrzeżeniem, iż nie może nastąpić to później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia w inny sposób umowy. Z tytułu opóźnienia w wykonaniu tego obowiązku abonent zobowiązany był do uiszczenia na rzecz (...) kary w wysokości określonej w Cenniku. Z tytułu niezwrócenia przez abonenta udostępnionych dekodera, karty dekodującej, abonent zobowiązany był nadto do uiszczenia na rzecz (...) kary w wysokości określonej w cenniku. Do akt sprawy nie załączono cennika, o którym mowa w przedmiotowym regulaminie.

Umowa o abonament została rozwiązana z dniem 1 kwietnia 2014 roku.

(umowa k. 21-22, Regulamin Świadczenia Usług 17 v-20v, okoliczności bezsporne)

W dniu 26 stycznia 2016 roku pierwotny wierzyciel wystawił na pozwanego notę księgową nr (...) opiewającą na kwotę 100 zł tytułem odszkodowania za sprzęt: karta dekodująca. Termin płatności oznaczono w nocie na dzień 19 lutego 2016 roku.

(nota księgową k. 23v, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił spornej kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Zarzut ten okazał się zasadny. Podkreślić należy, że zawodowy pełnomocnik powoda cofając pozew w zakresie kwoty 393,22 zł (301,00 zł tytułem należności głównej i 92,22 zł tytułem należności ubocznej) nie wskazał jakie wierzytelności obejmuje przedmiotowe oświadczenie, to jest należność za antenę satelitarną, czy karę umowną za brak zwrotu sprzętu, czy też notę za sprzęt. Tym samym nie sposób ustalić, czy wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem nie jest przedawniona wobec daty wymagalności poszczególnych roszczeń odpowiednio w dniach: 1 kwietnia 2014 roku, 31 maja 2014 roku i 19 lutego 2016 roku. Podkreślić należy, że precyzyjne określenie żądanego świadczenia obciążało stronę powodową tym bardziej jeśli ta była od początku postępowania i jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika. To nie rzeczą Sądu jest dochodzenie o zasądzenie jakich należności wnosi strona powodowa. W konsekwencji wobec trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń, uznać należy, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, że powództwo jest przedawnione.

Nawet gdyby jednak uznać, że powód dochodzi należności wynikającej z noty za sprzęt wystawionej w przypadku braku zwrotu sprzętu ze wskazaną datą wymagalności roszczenia określoną na dzień 19 lutego 2016 roku to i tak w ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie jako nieudowodnione. Podkreślić należy, że powód nie wykazał żadnym dokumentem, że miał prawo obciążyć pozwanego przedmiotową opłatą. Wprawdzie załączono do akt Regulamin Świadczenia Usług ale ten obowiązywał od dnia 1 kwietnia 2011 roku podczas gdy pozwany zawarł umowę w dniu 21 lutego 2008 roku, zaś powód w żaden sposób nie wykazał, że regulamin ten wiązał pozwanego. Nawet jednak gdyby przyjąć, że ten wiązał pozwanego to i tak powód nie załączył Cennika, na który powołuje się ten Regulamin. W Regulaminie nie wskazuje bowiem na wysokość kar, czy należności za sprzęt odwołując się w tym zakresie do Cennika, którego brak jest w aktach sprawy. Powyższe nie wynika również z samej umowy. Wątpliwości Sądu budzi również data wystawienia noty księgowej obejmującej należność za sprzęt wystawioną w dniu 26 stycznia 2016 roku a zatem blisko dwa lata po wskazanej przez powoda dacie rozwiązania umowy w dniu 1 kwietnia 2014 roku. W ocenie Sądu nie sposób przyjąć by usługodawca mógł zupełnie dowolnie decydować o dacie wystawienia przedmiotowej noty choćby dlatego,

że w sposób nieuprawniony mógłby tym samym wpływać na datę wymagalności roszczenia i przesuwać ją, jak w przedmiotowej sprawie, na niekorzyść abonenta tym bardziej, że nawet z załączonego do akt Regulaminu, co do którego brak podstaw do przyjęcia, że wiąże pozwanego, abonent miał 14 dni od dnia rozwiązania umowy na zwrot sprzętu po czym był zobowiązany do uiszczenia kary. Znamiennym jest przy tym, że kara za brak zwrotu sprzętu

obciążająca pozwanego stała się wymagalna już w dniu 31 maja 2014 roku. Tym samym trudno przyjąć, że początkiem biegu terminu przedawnienia odszkodowania za sprzęt jest data wskazana w nocie księgowej, której wystawienie miało charakter wyłącznie techniczny.

Przypomnieć wreszcie należy, że w myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W niniejszej sprawie to zatem powód winien wykazać, że pozwany obowiązany jest zapłacić mu oznaczoną kwotę wynikającą z zawartej umowy o świadczenie usług abonamentowych. W ocenie Sądu powinności tej powód jednak nie sprostął.

Oczywistym jest również, że wysokości odszkodowania za sprzęt nie dowodzi złożona przez powoda nota księgowa, podkreślić bowiem należy, że sama nota nie stanowi dowodu na wysokość zobowiązania dłużnika. W przeciwnym razie wierzyciel mógłby wystawiać dokumenty księgowe na dowolne kwoty i w oparciu o nie dochodzić ich zapłaty w drodze powództwa cywilnego. Podobnie, w przypadku zaistnienia omyłki pisarskiej w treści noty, wierzyciel mógłby skutecznie dochodzić zapłaty omyłkowo wpisanej kwoty. Tak jednak nie jest, albowiem nota taka, tak jak każdy dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dlatego też dokumenty te, o ile nie zostały podpisane przez dłużnika, należy uznawać za dokumenty obejmujące wyłącznie oświadczenie wierzyciela. Tylko w takim zakresie przedstawione przez pozwaną dokumenty księgowe nie budzą wątpliwości Sądu. Sąd podziela przy tym w pełni pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 roku (II CNP 129/07, LEX nr 621237), iż nie sposób, w świetle art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT (a więc per analogiam także nota obciążeniowa) miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne (tak też: wyrok SA w Białymstoku z dnia 9 stycznia 2014 roku, I ACa 622/13, LEX nr 1425358, wyrok SO w Krakowie z dnia 6 grudnia 2013 roku, XII Ga 412/13, LEX nr 1715416; wyrok SO w Gdańsku z dnia 7 lipca 2011 roku, III Ca 126/11, LEX nr 1713955). Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Przy czym zauważyć należy, że złożona do akt nota księgowa stanowi jedynie niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię dokumentu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo.